

Apus

Bragagiu

Rămân imagini de jărat
De la albastrul rug de zi
Apusul pâlpâie tomnatic
Măcar că toamna nu veni.

Umbrele curg în deal din vale,
Spre stânci din râpile adânci
Și cineva strigă cu jale
Ca sufletul căzut în brânci.

Din beznă crește liniștirea
Spre-amurgul florilor de maci
Parcă sosește adormirea
Pe drumul prins între copaci.

Iarăși oftează-o vietate
Al deznădejdei sale dor
Că păsările-ntârziate
Fug îngrozite-n cuibul lor.

Supărătoare mă apasă
O cugetare de cavou
Că înflorirea luminoasă
Se va topi ca un ecou.

La marginile de pădure
Și lângă început de lan
Mă rog ca noaptea să nu-mi fure
Sclipiri de jar nepământeau.

Dar ultimul cuvânt se stinge
Din focul porților cerești...
Nu înțeleg - ori lanul plânge,
Ori spicele-și împart povești.
Victor Bragagiu